

**ОКРЕМІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
ТА ІНШИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ПІД ЧАС ПРОТИДІЇ
КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ ПРОТИ ВЛАСНОСТІ
В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ**

**CERTAIN PRINCIPLES OF INTERACTION BETWEEN NATIONAL POLICE BODIES
AND OTHER UNITS OF LAW ENFORCEMENT BODIES DURING COMBATING
CRIMINAL OFFENSES AGAINST PROPERTY IN MARTIAL STATE CONDITIONS**

У статті досліджується специфіка взаємодії органів Національної поліції України з іншими правоохоронними та державними структурами у процесі протидії кримінальним правопорушенням проти власності в умовах воєнного стану. Зазначається, що воєнні події спричинили суттєве ускладнення криміногенної ситуації, зростання кількості майнових злочинів, активізацію діяльності організованих груп та використання злочинцями зброї й інформаційних технологій. Розкриваються організаційні та правові засади взаємодії Національної поліції з підрозділами Служби безпеки України, Державної прикордонної служби, прокуратури, військових адміністрацій, органів місцевого самоврядування та громадських формувань. Обґрунтовується необхідність інтеграції інформаційно-аналітичних ресурсів, спільного планування та координації дій, використання спільних оперативних та профілактичних заходів. Наголошується, що ефективність взаємодії залежить від чіткого нормативно-правового регулювання, узгодженості управлінських рішень, обміну інформацією в режимі реального часу, а також належного кадрового, технічного та ресурсного забезпечення. Особлива увага приділяється питанню формування нових механізмів комунікації між силовими структурами з метою швидкого реагування на злочини проти власності в умовах воєнних загроз. Зроблено висновок, що умови воєнного стану зумовлюють безпрецедентні виклики для системи правоохоронних органів України. Зростання кількості кримінальних правопорушень проти власності, використання злочинцями зброї, вибухових пристроїв та сучасних інформаційних технологій потребують якісно нових підходів до забезпечення публічної безпеки. Одним із ключових чинників ефективної протидії є злагоджена взаємодія Національної поліції з іншими правоохоронними та державними структурами. Важливим є узгоджене використання ресурсів поліції, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби, органів прокуратури, військових адміністрацій, а також активне залучення громадських формувань до охорони правопорядку. Особливе значення набуває створення єдиних інформаційних платформ для обміну даними, застосування аналітичних інструментів для прогнозування криміногенних ризиків, а також проведення спільних превентивних і спеціальних операцій. Водночас наявні проблеми, серед яких фрагментарність законодавчого регулювання, бюрократичні перепони у координації та недостатнє технічне забезпечення, потребують невідкладного вирішення.

Ключові слова: *Національна поліція, взаємодія, воєнний стан, кримінальні правопорушення проти власності, правоохоронні органи, координація, протидія злочинності, агентурне забезпечення.*

The article examines the specifics of the interaction of the National Police of Ukraine with other law enforcement and state structures in the process of countering criminal offenses against property under martial law. It is noted that the military events have caused a significant complication of the criminogenic situation, an increase in the number of property crimes, the intensification of the activities of organized groups and the use of weapons and information technologies by criminals. The organizational and legal principles of interaction of the National Police with units of the Security Service of Ukraine, the State Border Service, the Prosecutor's Office, military administrations, local government bodies and public organizations are revealed. The need for the integration of information and analytical resources, joint planning and coordination of actions, the use of joint operational and preventive measures is substantiated. It is emphasized that the effectiveness of interaction depends on clear regulatory and legal regulation, consistency of management decisions, exchange of information in real time, as well as proper personnel, technical and resource support. Particular attention is paid to the issue of forming new mechanisms of communication between law enforcement agencies in order to quickly respond to crimes against property in conditions of military threats. It is concluded that the conditions of martial law pose unprecedented challenges for the system of law enforcement agencies of Ukraine. The increase in the number of criminal offenses against property, the use of weapons, explosive devices and modern information technologies by criminals require qualitatively new approaches to ensuring public safety. One of the key factors of effective counteraction is the coordinated interaction of the National Police with other law enforcement and state structures. It is important to coordinate the use of resources of the police, the Security Service of Ukraine, the State Border Service, prosecutor's offices, military administrations, as well as the active involvement of public groups in maintaining law and order. The creation of unified information platforms for data exchange, the use of analytical tools for predicting criminogenic risks, as well as conducting joint preventive and special operations are of particular importance. At the same time, existing problems, including fragmented legislative regulation, bureaucratic obstacles to coordination, and insufficient technical support, require urgent resolution.

Key words: *National Police, interaction, martial law, criminal offenses against property, law enforcement agencies, coordination, combating crime, intelligence support.*

Актуальність теми. З початку широкомасштабного вторгнення було зафіксовано масові вбивства, знищення власності, насильство, примусове переміщення, систематичну дискримінацію, погрози та інші форми жорстокості, спрямовані проти цивільного населення. Вказані кримінальні правопорушення порушують основні принципи гуманітарного права та прав людини, такі як принципи недоторканності особи, захисту цивільного населення під час військових конфліктів і заборони вчинення жорстоких, протиправних дій проти будь-якої особи, що в свою чергу зумовлює необхідність організації ефективної протидії з боку уповноважених органів Національної поліції України [1]. Отже, співпраця між органами Національної поліції та іншими правоохоронними структурами в умовах воєнного стану вимагає застосування особливого, адаптованого до специфіки цього періоду підходу.

У період воєнного стану питання протидії кримінальним правопорушенням проти власності набуває особливого значення, адже дестабілізація суспільних процесів, обмеження роботи економічних і соціальних інститутів, переміщення населення та військові дії суттєво підвищують ризики майнових злочинів. У таких умовах ефективність діяльності Національної поліції України значною мірою залежить від рівня її взаємодії з іншими правоохоронними органами та державними структурами.

Слід відзначити, що в умовах воєнного стану повноваження органів Національної поліції значно розширено починаючи із сектору безпеки і оборони до безпосередніх завдань пов'язаних із забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні. Статтею 3 Конституції України передбачено, що людина, її життя, здоров'я, честь, гідність, недоторканність і безпека визнаються найбільшою соціальною цінністю [2]. Безпекова складова у суспільстві є основним принципом дотримання прав і свобод громадян, недопущенню розгулу агресії, тероризму та масовому вчиненню злочинів. Пошук нових спільних компромісних рішень є ефективним у боротьбі з цими явищами не тільки з боку органів Національної поліції, а і інших правоохоронних органів. Не дивлячись

на те, що питанням взаємодії звернута увага науковців, але у своїй більшості ці питання розглядаються у широкому діапазоні і залишаються не зовсім дослідженими певні особливості в умовах воєнного стану. Питання взаємодії є вкрай актуальними та потребують узгодженості на законодавчому рівні, оскільки не мають узагальненого порядку для визначення необхідності та узгодженості дій і слід звертатись до ряду наказів МВС України, як наприклад, Наказ МВС України від 07.07.2017 № 577 «Порядок взаємодії органів і підрозділів поліції під час організації та виконання органами поліції охорони заходів з фізичної охорони об'єктів» [3], Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10.08.2016 року № 773 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку» [4], Наказ МВС Від 15.11.2022 № 740 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Державної прикордонної служби України та Національної поліції України під час забезпечення дотримання режиму державного кордону та прикордонного режиму» [5;6].

Правильно організована взаємодія правоохоронних органів містить у собі значні потенційні можливості щодо зменшення кількості нерозкритих злочинів, здійснення профілактичних заходів, підвищення ефективності правоохоронної діяльності загалом [7].

Ступінь опрацьованості проблеми. Проблеми протидії окремим видам кримінальних правопорушень проти власності стали предметом наукових досліджень таких науковців, як С.І. Афанасенко, В.С. Бондар, Ю.В. Висотенко, Б.Ю. Бистрицький, М.Ю. Бузинарський, А.В. Боднар, В.С. Дженчако, О.Ю. Дрозд, О.О. Дудоров, С.О. Журба, Р.А. Запорожець, В.М. Захарчук, Ю.Є. Коваль, В.В. Лавренюк, П.Ю. Кравчук, В.О. Казміренко, А.М. Ключко, П.М. Коваленко, С.С. Кулик, Л.В. Ленська, О.В. Лисодєд, О.Ю. Ліпін, А.В. Микитчик, Р.О. Мовчан, В.І. Оперук, Б.В. Осадчий, Ю.Я. Олійник, І. В. Пиріг, Б.А. Пазій, Б.К. Слободянюк, І.В. Сорока, В.В. Семенов, Ю.А. Сказко, І.М. Твердохліб, О.Д. Терещук, Т.Г. Таран, К. О. Чаплинський, Г.М. Чернишов, Ю.О. Шульга, О.Г. Швидкий, Р.М. Шехавцов, С.А. Шубіна, В.М. Шурашкевич, Г.В. Щербакова. Комплексно порушену наукову проблематику досліджували такі вчені, як І.Б. Газдайка-Василишин, Ю.А. Дорохіна, М.А. Копилова та інші.

Метою статті є аналіз окремих аспектів взаємодії органів Національної поліції та інших підрозділів правоохоронних органів під час протидії кримінальним правопорушенням проти власності в умовах воєнного стану, визначити пріоритетні напрями подальших наукових розвідок з означеної проблематики.

Для дослідження проблематики статті використовувались загальнонаукові та спеціальні методи дослідження: аналіз, синтез, порівняння та узагальнення.

Виклад основного матеріалу. Отже, взаємодія є обов'язковою категорією для успішного здійснення будь-якої спільної діяльності. Не є винятком розкриття і розслідування кримінальних правопорушень, адже ефективність поєднання сил і засобів правоохоронних органів забезпечить найбільш швидке притягнення до відповідальності винних у вчиненні протиправного діяння. Протидія злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі, також вимагає від відповідних підрозділів правоохоронних органів спільних заходів і проведення процесуальних дій [8].

Організаційні форми взаємодії оперативних підрозділів правоохоронних органів України передбачені спільними відомчими нормативними актами МВС, СБУ, ДМСУ, ДПСУ, ДПтСУ або витікають з їхніх вимог. Згідно зі статтею 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» оперативні підрозділи зобов'язані здійснювати взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами, в тому числі відповідними органами іноземних держав та міжнародними антитерористичними організаціями, з метою швидкого і повного попередження, виявлення та припинення злочинів [9, с. 100].

Наразі, окрім уже окреслених вище нормативно-правових актів, необхідно відзначити саме відомчі акти, що регулюють діяльність слідчих та оперативних працівників під час протидії злочинності. Такими є: Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні [10]; Інструкція з організації діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України [11]; Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні [12]. Варто зазначити, що досі є чинною Інструкція про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю, затверджена спільним наказом МВС України та Центрального управління СБУ від 10 червня 2011 р. № 317/235 [13], якою визначено порядок

взаємодії спеціальних підрозділів у боротьбі з організованою злочинністю СБ України та МВС України (на цей час уже ліквідованих) [14]. Відповідно до наказу «Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю» від 10 червня 2011 р. №317/235 визначено напрями взаємодії: стратегічний напрям – організація реалізації державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю, усунення причин і умов її існування, удосконалення правової бази боротьби з організованою злочинністю; тактичний напрям – виявлення, документування й припинення діяльності організованих злочинних груп, злочинних організацій, попередження, розкриття й розслідування вчинених ними злочинів, розшук, затримання учасників організованих злочинних формувань, відшкодування збитків державі, фізичним та юридичним особам [15, с. 3–4; 16].

Із цією метою наказом Міністерства внутрішніх справ України від 7 липня 2017 р. № 575 затверджено Інструкцію з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, однак не визначені форми взаємодії, а тільки вказані особливості організації взаємодії при розслідуванні різних видів кримінальних правопорушень (наприклад, кримінальних правопорушень, учинених проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи, пов'язаних з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин, правопорушень у сфері господарської та службової діяльності, у сфері використання комп'ютерів, систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку (кіберзлочинів), правопорушень, учинених членами організованих груп та злочинних організацій, тощо [16].

При цьому варто наголосити, що відповідальність за забезпечення взаємодії з органом досудового розслідування покладається на керівника оперативного підрозділу. Так, у розділі XII «Особливості взаємодії при досудовому розслідуванні кримінальних правопорушень у сфері господарської та службової діяльності» Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затвердженої наказом МВС України від 07.07.2017 № 575, зазначено, що керівник відповідного оперативного підрозділу, оперативний працівник якого включений до складу слідчо-оперативної групи або за матеріалами якого розпочато кримінальне провадження, забезпечує взаємодію з органом досудового розслідування, який здійснює розслідування злочинів у сфері службової діяльності [12]. Слід зазначити, що у цій Інструкції положення щодо особливостей взаємодії при досудовому розслідуванні кримінальних правопорушень у сфері господарської та службової діяльності носять декларативний характер та не сприяють, на наш погляд, ефективній взаємодії слідчих та оперативних підрозділів з урахуванням специфіки зазначених видів кримінальних правопорушень, у тому числі й кримінальних правопорушень у сфері службової діяльності [17].

Також згідно «Інструкції організації діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України» затвердженої наказом МВС України від 6 липня 2017 р. № 570 зазначено: слідчі підрозділи при здійсненні своїх повноважень взаємодіють з міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, державними установами, громадськими організаціями і об'єднаннями, а також відповідно до міжнародних договорів України з компетентними та судовими органами іноземних держав; організація взаємодії слідчих підрозділів з Офісом Генерального прокурора, регіональними, місцевими прокуратурами, зокрема прокурорами, які здійснюють нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, органами та підрозділами, що здійснюють оперативно-розшукову і судово-експертну діяльність; організовує та забезпечує взаємодію підпорядкованих слідчих підрозділів та оперативних підрозділів (кримінальної поліції) ГУНП та міжрегіональних територіальних органів поліції щодо досудового розслідування кримінальних правопорушень з моменту внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) відомостей про їх учинення; забезпечує ефективне використання слідчими оперативної інформації при досудовому розслідуванні кримінальних правопорушень, розшуку осіб, які переховуються від слідчих підрозділів та суду [11].

Окремо слід відзначити ЗУ «Про Національну поліцію». Після введення особливого правового режиму були внесені відповідні зміни в ЗУ «Про Національну поліцію» [18], а саме на час воєнного стану, правоохоронцям розширили наступні повноваження: 1) за письмовим запитом органи поліції безоплатно одержують від державних органів, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб державної форми власності інформацію, необхідну для виконання своїх завдань

і повноважень, зокрема про військовополонених. Запит підлягає виконанню у триденний термін, а в разі неможливості – не пізніше десятиденного строку з дня отримання. У випадку виникнення причин, що перешкоджають виконати запит, поліції мають бути повідомлені ці причини. (ч. 36 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»); 2) конвоювання осіб, затриманих за підозрою в учиненні кримінального правопорушення, узятих під варту, обвинувачених або засуджених до позбавлення волі, а також охорона їх у залі суду (ч. 37 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»); 3) поліція може утримувати в ізоляторах тимчасового тримання осіб, затриманих за вчинення кримінальних або адміністративних правопорушень, осіб, щодо яких як запобіжний захід застосовано тримання під вартою, осіб, підданих адміністративному арешту, а також обвинувачених і засуджених (ч. 38 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»); 4) оперативне розмінування: виявлення, знешкодження та знищення вибухонебезпечних предметів (ч. 39 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»). 5) техніко-криміналістичне забезпечення огляду місця події, у тому числі пов'язаної з пожежами, та спеціальні вибухотехнічні роботи за фактами скоєння вибухів, надходження повідомлень про виявлення підозрілих вибухонебезпечних предметів, загрозу вибуху (ч. 41 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»); 6) представництво та виконання зобов'язань України в Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерполі (ч. 42 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»); 7) співробітництво з Європейським поліцейським офісом (Європол) (ч. 43 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»). 8) збір біометричних даних осіб, у тому числі шляхом дактилоскопіювання (ч. 45 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію»). 9) адміністративний нагляд відповідно до закону (ч. 46 ст. 23 ЗУ «Про Національну поліцію») [19, с. 131].

Аналіз кримінально-процесуального законодавства, законів України «Про Національну поліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» й інших законодавчих і відомчих нормативних актів дає підставу стверджувати, що взаємодія оперативних підрозділів із населенням може здійснюватися в гласній і негласній формах співробітництва. Така взаємодія має бути регламентована чинним законодавством за згодою особи, яка бажає співпрацювати. Крім того, не має бути загроз небезпечних наслідків для життя і здоров'я осіб, які беруть участь у проведенні тих або інших заходів або надають іншу допомогу [20]. Головним змістом такої взаємодії є необхідність легалізації оперативно-розшукових дій, надання кримінальному судочинству відомостей про задокументовані факти і перехід оперативно-розшукових заходів у докази. Під час реалізації оперативно-розшукових дій шляхом порушення кримінальної справи такі громадяни набувають процесуального статусу свідків, спеціалістів, понятих, експертів. У Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» визначено, що взаємодія оперативних підрозділів із громадянами здійснюється у формі надання допомоги щодо проведення оперативно-розшукових заходів [20; 21].

Іншим нормативно-правовим актом у якому згадується це поняття є Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність». Так, у п. 5 ч. 1 ст. 7 Закону зазначається, що підрозділи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, зобов'язані у тому числі й здійснювати взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами, в тому числі відповідними органами іноземних держав та міжнародних антитерористичних організацій, з метою швидкого і повного попередження, виявлення та припинення кримінальних правопорушень [22; 23].

Отже, проблема протидії злочинності будь-якого типу стосується соціальних факторів, адже пов'язана з певними соціальними групами, окремими індивідами та життєвими ситуаціями, до яких вони потрапляють. Протидія в цьому сенсі є цільовим актом, зорієнтованим на певні категорії людей. Вона також є специфічною соціальною системою [24; 25], що не може існувати без належної взаємодії всіх правоохоронних органів.

Встановлено суб'єктний склад, із якими слідчий організовує взаємодію під час розслідування кримінальних правопорушень, учинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану: оперативні підрозділи органів НПУ, які уповноважені на здійснення оперативно-розшукових та інших заходів пов'язаних із боротьбою з організованою злочинністю (Департамент стратегічних розслідувань, Департамент карного розшуку, Департамент міграційної поліції, Департамент боротьби з наркозлочинністю, Департамент кіберполіції, Департамент внутрішньої безпеки); інші правоохоронні органи, до основних завдань яких відноситься боротьба з організованою злочинністю (підрозділи Служби безпеки України, Державного бюро розслідувань, Бюро економічної безпеки, Національне антикорупційне бюро); органи виконавчої влади, які в межах окремих повноважень покликані забезпечувати формування державної політики в сфері протидії організованій злочинності; інші органи виконавчої влади України.

Висновки. Умови воєнного стану зумовлюють безпрецедентні виклики для системи правоохоронних органів України. Зростання кількості кримінальних правопорушень проти власності, використання злочинцями зброї, вибухових пристроїв та сучасних інформаційних технологій потребують якісно нових підходів до забезпечення публічної безпеки. Одним із ключових чинників ефективної протидії є злагоджена взаємодія Національної поліції з іншими правоохоронними та державними структурами. Аналіз показує, що успішна боротьба зі злочинами проти власності в умовах воєнного стану можлива лише за умови поєднання оперативно-розшукових, слідчих, аналітичних та превентивних спроможностей різних органів. Важливим є узгоджене використання ресурсів поліції, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби, органів прокуратури, військових адміністрацій, а також активне залучення громадських формувань до охорони правопорядку. Особливе значення набуває створення єдиних інформаційних платформ для обміну даними, застосування аналітичних інструментів для прогнозування криміногенних ризиків, а також проведення спільних превентивних і спеціальних операцій. Водночас наявні проблеми, серед яких фрагментарність законодавчого регулювання, бюрократичні перепони у координації та недостатнє технічне забезпечення, потребують невідкладного вирішення. Таким чином, взаємодія органів Національної поліції та інших правоохоронних підрозділів у воєнний період є не лише інструментом реагування на злочини, а й запорукою загальної стабільності та захищеності суспільства. Вона повинна ґрунтуватися на принципах законності, комплексності, оперативності, прозорості та гнучкості. Посилення міжвідомчої координації, цифровізація процесів та впровадження кращих міжнародних практик дозволять значно підвищити ефективність боротьби з кримінальними правопорушеннями проти власності та сприятимуть зміцненню правопорядку в Україні в умовах воєнного стану.

Список використаних джерел:

1. Синоверський Р. І. Питання протидії органами національної поліції України воєнним кримінальним правопорушенням проти цивільного населення. *Актуальні питання та перспективи розшукової роботи в діяльності підрозділів кримінальної поліції* : матеріали міжвідом. науко-практ. круглого столу (м. Київ, 28 берез., 2024 р.). М. Київ. 2024. С. 330–333.
2. Конституція України від 28 червня 1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
3. Порядок взаємодії органів і підрозділів поліції під час організації та виконання органами поліції охорони заходів з фізичної охорони об'єктів : Наказ МВС України від 07.07.2017 № 577.
4. Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773.
5. Про затвердження Порядку організації взаємодії Державної прикордонної служби України та Національної поліції України під час забезпечення дотримання режиму державного кордону та прикордонного режиму : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 15 листопада 2022 р. № 740.
6. Ярошак О.Я. Взаємодія національної поліції з правоохоронними підрозділами у ході забезпечення публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів в Україні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія Право*. 2024. Вип. 81. Ч. 2. С. 240–243.
7. Хараберюш О.І. Особливості взаємодії оперативних підрозділів правоохоронних органів України щодо протидії організованим злочинним угрупованням у сфері нелегальної міграції. *Право і Безпека*. 2006. Т. 5. № 5. С. 97.
8. Чучко С. Особливості взаємодії правоохоронних органів у розслідуванні шахрайства в купівлі-продажу товарів через мережу Інтернет. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. №12. С. 267.
9. Грень Р.Р. (2016). Взаємодія оперативних підрозділів правоохоронних органів України у протидії злочинам у сфері обігу наркотичних засобів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*, 38 (2), 99–102.
10. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: спільний наказ Генеральної прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації ДПС України та Міністерства юстиції України від 16 листоп. 2012 р. № 114/1042/516/1199/936/1681/51. Верховна Рада України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.

11. Інструкція з організації діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 06 лип. 2017 р. № 570.
12. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07 лип. 2017 р. № 575.
13. Інструкція про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю : Наказ МВС України та Центрального управління СБУ від 10 черв. 2011 р. № 317/235.
14. Буркаль В.С. Протидія транснаціональній організованій злочинності у сфері економіки: дис. ... канд. юрид. наук. 12.00.08 – Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право. Ірпінь: Університет Державної фіскальної служби України, 2019. С. 169.
15. Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю: наказ Міністерства внутрішніх справ України центрального управління служби безпеки України №317/235 від 10 червня 2011 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0822-11>.
16. Однолюк І.В. Взаємодія правоохоронних органів у сфері запобігання кримінальним правопорушенням. Наукові дослідження. Випуск 34. 2017. С. 41–51.
17. Кириченко О.В. Взаємодія слідчих з оперативними підрозділами правоохоронних органів під час виявлення та розслідування корупційних кримінальних правопорушень: теоретико-правові аспекти. *Право і суспільство*. 2023. № 1. С. 316–322.
18. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII : станом на 6 лют. 2023 р.
19. Муляр Г.В. Діяльність органів Національної поліції України в умовах правового режиму воєнного стану. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2023. № 61. С. 130–133.
20. Телійчук В.Г. Взаємодія підрозділів карного розшуку з населенням при розкритті розбійних нападів. *Південно-український правничий часопис*. 2006. № 2. С. 153–156.
21. Никифорчук Д.Й., Телійчук В.Г. Взаємодія підрозділів кримінальної поліції Національної поліції України з органами публічної влади та населення щодо забезпечення публічної безпеки та протидії злочинності в умовах воєнного стану. Взаємодія правоохоронних органів та органів державної влади для створення безпечного середовища в умовах воєнного стану: наукова монографія. Рига, Латвія: «Baltija Publishing», 2025. С. 401–420.
22. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 року № 2135-XII (із змінами та доповненнями станом на 16.11.2021 року). *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 22. ст. 303.
23. Сабанюк Т.Р. Теоретичні аспекти визначення поняття взаємодії слідчого з оперативними підрозділами. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах* : матеріали Міжнародної науковопрактичної конференції (21 жовтня 2022 року). Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. С. 305–309.
24. Бандурка О.М., Литвинов О.М. Протидія злочинності. Спілка генералів органів внутрішніх справ України. URL: <http://ovsgeneral.org.ua/info/info/6>.
25. Севрук В.Г., Павленко С.О. Протидія злочинам, що вчиняються організованими групами та злочинними організаціями, сформованими на етнічній основі. *Науковий вісник національної академії внутрішніх справ*. 2016. № 1 (98). С. 49–60.

Дата першого надходження рукопису до видання: 20.08.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 10.09.2025

Дата публікації: 25.09.2025